

Arrest

nr. 293 583 van 1 september 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DE BEULE
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 8 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis), en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 april 2023 houdende de beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student, ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 11 april 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. DE BEULE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 oktober 2017 komt verzoekende partij in België aan in bezit van een visum D om hogere studies aan te vatten.

1.2. In het academiejaar 2019-2020 behaalt verzoekende partij het diploma Master Composition.

1.3. Verzoekende partij schrijft zich in het academiejaar 2019-2020 in voor een Master Direction d'Orchestre. Zij behaalt 31 credits waarna ze in het academiejaar 2020-2021 5 credits waarvan 5 vrijstellingen inbegrepen behaalt. In het academiejaar 2021-2022 behaalt ze geen enkele credit.

1.4. In het academiejaar 2021-2022 beslist verzoekende partij ook verder te studeren in een postgraduaat muziek compositie aan Artesis Plantijn. Zij behaalt in deze opleiding 6 credits voor 1 vak in de eerste examenperiode terwijl ze in de tweede examenperiode aan de rest van de vakken niet deelneemt.

1.5. Op 11 april 2023 wordt beslist het verblijf van verzoekende partij niet verder te verlengen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(..)

Betreft: H. H. (..)

geboren te Henan op (x.x.1992) nationaliteit: China

adres: (..)

Beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student

Wettelijke basis :

Art. 61/1/4, § 2 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze

Hierbij wordt meer bepaald verwezen naar artikel 104, § 1 van het KB van 08.10.1981:

De Minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de student, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer 8° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een masteropleiding, al dan niet gecombineerd met een schakel- of voorbereidingsprogramma te volgen, en hij na het derde jaar van zijn studie niet minstens 120 credits behaalde;

Art. 104 § 2. Voor de toepassing van de eerste paragraaf, wordt voor de beoordeling van het aantal credits enkel rekening gehouden met:

1° de credits verworven in de huidige opleiding;

2° de behaalde credits uit voorafgaande opleidingen waarvoor in de huidige opleiding een vrijstelling werd verleend

Overwegende dat betrokkene op 29/10/2017 naar België kwam in het bezit van een geldig paspoort met D-visum voor hogere studies aan te vatten aan Ecole Supérieure des Arts, ARTS2 voor het volgen van een Master Composition. Betrokkene behaalde in het academiejaar 2019-2020 haar Diploma voor deze Master Composition..

In datzelfde academiejaar 2019-2020 laat betrokkene zich ook inschrijven voor een Master Direction d'Orchestre en behaalde 31 credits. Waarna ze in het academiejaar 2020-2021, 5 credits waarvan 5 vrijstellingen inbegrepen behaalde en in het academiejaar 2021-2022 geen enkel credit behaalde.

Overwegende dat betrokkene tot op heden nog maar 36 credits behaalde in deze master, terwijl zij na 3 jaar studies minstens 120 credits had moeten behalen om verder te voldoen aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf als student.

Bovendien beslist betrokkene in het academiejaar 2021-2022 verder te studeren in een postgraduaat muziek compositie aan Artesis Plantijn. In deze richting behaalde betrokkene 6 credits voor 1 vak in de eerste examenperiode, terwijl ze in de tweede examenperiode aan de rest van de vakken niet deelnam.

Overwegende dat na 3 jaar studies geen merkbare vooruitgang werd geboekt komt daarom betrokkene niet langer in aanmerking voor een verdere verlenging van haar tijdelijk verblijf als student

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering van de persoon uit de registers wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 op datum van deze beslissing en de huidige A-kaart geldig tot 31/10/2022 in te houden.

(..)”

1.6. Op 11 april 2023 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Gelet op artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de genaamde H., H. (...)

geboren te Henan, op (x.x.1992),

van China nationaliteit,

verblijvende te (...)

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren ;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden In het Rijk of om er zich te vestigen: (...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf».

En

Artikel 13:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° Indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Op datum van 11.04.2023 wordt in toepassing van artikel 61/1/4 van de wet van 15.12 1980 besloten om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 te weigeren.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 29/10/2017 naar België met een visum om hier te studeren De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM Ze legt een medisch attest voor met een arbeidsongeschiktheid van enkele dagen (28.03 tot 03.04.2022) door de nasleep van een verkeersongeval, maar dat was niet tijdens de examenperiode; bovendien verklaart ze zelf dat ze haar masterstudie gestopt is omdat ze geen energie meer had en niet om medische redenen

Er werden geen relevante elementen aangevoerd die het nemen van de beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden naar aanleiding van de brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24/01/2023, waarbij betrokkene overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 de kans werd geboden te worden gehoord met oog op het nemen van deze beslissing.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving”

2. Over de rechtspleging

De advocaat van verwerende partij laat ter terechtzitting weten gecontacteerd te zijn door de advocaat van verzoekende partij die stelde een vertraging te hebben opgelopen in het buitenland waardoor hij niet aanwezig kan zijn ter terechtzitting en derhalve om uitstel verzoekt. Indien geen uitstel wordt toegestaan, stelde hij te verwijzen naar het verzoekschrift. Ter terechtzitting blijkt ondertussen evenwel een loco te zijn aangesteld. Aangezien er aldus wel degelijk een advocaat voor verzoekende partij verschijnt ter terechtzitting die diens belangen behartigt, gaat de Raad hoe dan ook niet in op het gevraagde uitstel.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In drie middelen betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel:

1. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen principe

De DVZ heeft niet voldaan aan haar zorgvuldigheidsplicht.

De DVZ maakt enkel een probleem over de credits die te weinig in aantal zijn.

...

Volgens de DVZ blijkt na 3 jaar studies dat er geen merkbare vooruitgang werd geboekt zodat verzoekster niet langer in aanmerking komt.

Echter had de DVZ gemakkelijk kunnen te weten komen – onderzoeken wat de achterliggende redenen waren:

- 1. Covid-19 epidemie*
- 2. Plots overlijden professor H. (..)*
- 3. Ongeval*

Verzoekster legt hiervan allemaal bewijzen van voor:

7. Verklaring 22 maart 2022 van W. H. (..)

8-14. die echter plots overleed op 18 december 2022 waardoor haar credits behalen totaal verloren gingen en in dit totaal overmacht is

15.. Steunverklaring (5 blzn.) dhr. C. L. (..) lid van de Koninklijke Academie van België

16. Application form met “timeline (18 blzn.)

17. Verklaring China Scholarship Council

18. C.C. H., H. (..)

19. Steunverklaring Engels Prof. L. (..)(4blzn.)

20. Muziekcomponist P. D. V. (..) (7blzn.)

21. Timeline met foto's en als laatste stuk overlijdensbericht Prof. H. (..) (16 blzn.)

Alsmede brieven van die haar beschrijven.

En tenslotte wordt een time line voorgelegd waaruit alles in detail wordt beschreven.

Er is niet met alle elementen rekening gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid dient dit te respecteren.

Uit dit alles blijkt dat verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht niet heeft nageleefd en daarom de voormelde beslissing dient vernietigd.

Verwerende partij dient haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 22 november 2012, nr. 221;475). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Verwerende partij is, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

De verwerende partij moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen, wat in casu niet is gebeurd.

De thans voorgelegde stukken zijn NIET nieuw gelet zij een uitleg zijn op vorige stukken.

Minstens schendt de verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel door geen afdoende rekening te houden met de feiten.

2. Tweede middel

2.1. *Tweede middel: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel. Schending van artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van artikel 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*

Door het nemen van de bestreden beslissing d.d. 11 april 2023 heeft de verwerende partij zich schuldig gemaakt aan de schending van de materiële motiveringsverplichting overeenkomstig de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Bij de bestreden beslissing d.d. 11 april 2023 neemt de verwerende partij eveneens de beslissing om aan verzoekster een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen zonder enige motivatie en zonder opgave van enige wettelijke basis waarop het bevel om het grondgebied te verlaten steunt. De bestreden beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niets aan voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel vereist een eigen wettelijke basis én een eigen motivering.

Artikel 54 lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische staat.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed”.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover de bestuurde beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

Een beslissing is afdoende gemotiveerd wanneer voor verzoekster in feite én in rechte duidelijk is waarom de verwerende partij een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend. In casu heeft de verwerende partij noch in feite, noch in rechte gemotiveerd waarom aan betrokkene een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Artikel 54 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen zoals aangegeven in de bestreden beslissing vermeldt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.” (eigen onderlijning)

Uit de bewoordingen ‘zo nodig’ kan geen verplichting afgeleid worden om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De woorden ‘zo nodig’ wijzen integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Overeenkomstig artikel 54 van voormeld Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 diende derhalve de verwerende partij te motiveren waarom aan verzoekster een bevel werd afgeleverd om het grondgebied te verlaten. De woorden ‘zo nodig’ wijzen op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd. De toepasselijke wetgeving laat door het gebruik van de woorden ‘zo nodig’ de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

In casu stelt verwerende partij: dat het redelijk te stellen is dat betrokkene (verzoekster) zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster en opgave te doen van de toepasselijke wettelijke bepalingen, wat in casu niet

gebeurd is. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid niet van de verplichting tot formele motivering.

Verzoekster verwijst alsmede naar de arresten gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 25 april 2013 met nummer 101 636 en 101 637 waarbij de Raad als volgt oordeelde:

"2.8. De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat verzoekster om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft. Waar verwerende partij opwerpt, "Aangezien verzoekster op illegale wijze in het Rijk verblijft, is het evident dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Immers, verzoekster heeft niet aangetoond over een andere verblijfstitel te beschikken", dient de Raad op te werpen dat het hier niet gaat om een dusdanige evidente motivering dat ze niet dient te worden vermeld. Het betreft alleszins een aposteriori motivering waarmee geen rekening kan gehouden worden. Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden wanneer zij in lijn hiermee in haar nota opwerpt "De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. " De Raad kan alleen maar herhalen, "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

2.9. Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel, om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Immers luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in V, 2°, 5Ö, ff6 of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken."

En andere uitspraken erna uitgesproken terug te vinden op website RvV en Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht.

Eenzelfde redenering kan naar analogie alsmede toegepast worden in casu.

Vervolgens wenst verzoekster te verwijzen naar artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 17 of 11 april 2023 betekend werd aan verzoekster vermeldt niet welke bepaling van artikel 7 werd toegepast zodoende schendt de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing alsmede artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst tot slot naar het arrest gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 28 juni 2011 (nr. 64 084) waarin de Raad als volgt vermeldt dat alsmede van toepassing is in casu:

“De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoekster is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd. “

Besluit

De verwerende partij maakt zich schuldig aan een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel, schending van artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van artikel 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bijgevolg is dit middel ernstig.

Derde middel

2.2. Derde middel: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

2.2.1.

Verzoekster kwam op 29/10/2017 naar België in het bezit van een geldig paspoort met D-visum voor hogere studies aan te vatten aan Ecole Supérieur des Arts, ARTS2 voor het volgen van een Master Composition. Betrokkene behaalde in het academiejaar 2019-2020 haar Diploma voor deze Master Composition trad op. (stuk 1)

Artikel 42quater, § 1 in fine van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoekster stelt vast dat de verwerende partij in diens bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk en met mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verwerende partij gebruikt hier algemene bewoordingen zonder dit enigszins te staven.

De verwerende partij meent dat verzoekster niet geïntegreerd is in het Rijk doch houdt bij diens bestreden beslissing geen rekening met de duur van het verblijf van verzoekster in het Rijk zoals hiervoor vermeld.

2.2.2.

Artikel 42quater, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.” (eigen onderlijning)

Verzoekster verbleef derhalve reeds meer dan één jaar in het Rijk, nl. 29.10.2017 met D-visum voor hogere studies.

Verzoekster voorziet zich in haar eigen onderhoud zodoende zij niet dient terug te vallen op het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van verzoekster in het Rijk, m.n. reeds meer dan één jaar ondanks de verplichting hiertoe overeenkomstig artikel 42quater, § 1 in fine en artikel 42 quater, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Besluit

De verwerende partij maakt zich schuldig aan een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”

3.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

3.3. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen.

Wat betreft de beslissing tot weigering tot hernieuwing van het verblijf wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van artikel 61/1/4, § 2, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 104, § 1, 8° en § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat de hernieuwing van het verblijf als student geweigerd wordt aangezien zij haar studies op overdreven wijze verlengt nu blijkt dat zij na drie jaar studies slechts 36 credits behaalde terwijl zij er al minstens 120 had moeten behalen. In het postgraduaat waarvoor verzoekende partij zich in het academiejaar 2021-2022 inschreef behaalde zij verder maar 6 credits voor 1 vak in de eerste examenperiode en nam zij geen deel aan de rest van de vakken in de tweede examenperiode. Aangezien verzoekende partij na drie jaar studie geen merkbare vooruitgang heeft geboekt komt zij niet langer in aanmerking voor een verdere verlenging van haar tijdelijk verblijf als student.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 7, 13° en 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die een einde maakt aan haar verblijf alsook dat zij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Er wordt gewezen op de eerste bestreden beslissing. Verder wordt gemotiveerd dat rekening werd gehouden met elementen zoals voorzien bij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat de duur van haar verblijf in België niet van die aard is om de banden met het herkomstland te verliezen, dat niet blijkt dat haar gezondheidstoestand een terugkeer

verhindert noch dat er sprake is van enig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Uit het voorgelegde medisch attest kan enkel een arbeidsongeschiktheid van enkele dagen (28/03 tot 03/04/2022) blijken en dit was ook niet tijdens de examenperiode. Verzoekende partij verklaarde bovendien zelf dat zij haar masterstudie is gestopt bij gebrek aan energie en niet om medische redenen. De verwerende partij besluit dat er geen relevante elementen werden aangebracht die het treffen van de beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden naar aanleiding van de brief verstuurd door het bestuur op 24 januari 2023 waarbij verzoekende partij in toepassing van artikel 62 van de vreemdelingenwet de kans werd gegeven om te worden gehoord met het oog op het treffen van deze beslissing. Verzoekende partij krijgt 30 dagen om het bevel uit te voeren.

Waar verzoekende partij voorts nog verwijst naar artikel 54 van het vreemdelingenbesluit wijst de Raad erop dat dit artikel *in casu* geen toepassing vindt aangezien het bestreden bevel niet gegeven wordt nadat het verblijf van verzoekende partij beëindigd werd in toepassing van de daarin opgesomde artikelen van de vreemdelingenwet nu dit betrekking heeft op familieleden van een Unieburger. De opgeworpen schending van dit artikel is dan ook onontvankelijk.

Hoe dan ook stelt de Raad – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – vast dat uit voorgaande duidelijk blijkt dat de rechtsgrond waarop het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund wordt vermeld. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden als zou de verwerende partij artikel 8 van de vreemdelingenwet miskend hebben. Alsook wordt een feitelijke motivering voorzien die betrekking heeft op de situatie van verzoekende partij. Geenszins wordt daarbij de feitelijke motivering beperkt tot de stelling dat verzoekende partij zonder problemen in staat moet zijn om gevolg te geven aan het bevel. Verzoekende partij kan gelet op voorgaande geenszins gevolgd worden in haar betoog als zou het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen rechtsgrond vermelden en verstoken blijven van enige in rechte en feitelijke motivering. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State is gelet op voorgaande vaststelling niet dienstig.

Zoals duidelijk blijkt zijn de gegeven motiveringen pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4. De inhoudelijke kritiek die verzoekende partij uit op de motieven van de bestreden beslissingen betreft de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.7. De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

(..)

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze;

(..)”

Blijkens het tweede lid van artikel 61/1/4, § 2 van de vreemdelingenwet *“(bepaalt) de Koning (..) de gevallen waarin de student geacht wordt zijn studies op overdreven wijze te verlengen, zoals bedoeld in het eerste lid, 6°.”*

Artikel 104, § 1, eerste lid, 8° en § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De Minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de student, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer:

(..)

8° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een masteropleiding, al dan niet gecombineerd met een schakel- of voorbereidingsprogramma te volgen, en hij na het derde jaar van zijn studie niet minstens 120 credits behaalde;

(..)

Voor de toepassing van de eerste paragraaf, wordt voor de beoordeling van het aantal credits enkel rekening gehouden met:

1° de credits verworven in de huidige opleiding;

2° de behaalde credits uit voorafgaande opleidingen waarvoor in de huidige opleiding een vrijstelling werd verleend.”

Artikel 7, eerste lid, 13° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(..)”

Artikel 13, § 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(..)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

(..)”

3.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij na drie jaar studies nog maar 36 credits behaalde, terwijl zij minstens al 120 credits had moeten behalen om verder te voldoen aan de voorwaarden gesteld aan haar verblijf als student. Zij betwist evenmin dat zij in postgraduaat dat zij in 2021-2022 ook volgde slechts 6 credits behaalde voor 1 vak in de eerste examenperiode en niet deelnam aan de rest van de vakken in de tweede examenperiode.

Verzoekende partij meent evenwel dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden met de achterliggende redenen inzake het gebrek aan studievoortgang.

Zij wijst daartoe op de covid-19 epidemie, het plots overlijden van professor H. en een ongeval. Volgens verzoekende partij heeft verwerende partij zich daaromtrent niet afdoende geïnformeerd.

3.9. Conform artikel 104, § 3 van het vreemdelingebesluit kan "(d)e Minister of zijn gemachtigde (...) aan de student of aan de instelling voor hoger onderwijs bij welke de student is of was ingeschreven, alle informatie of documenten vragen die nuttig zijn voor de toepassing van dit artikel.

Deze informatie of deze documenten moeten verschaft worden binnen vijftien dagen nadat het gevraagd is. Na afloop van de gestelde termijn kan de Minister of zijn gemachtigde een beslissing nemen zonder de gevraagde informatie of documenten af te wachten."

Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij op 16 oktober 2022 een aanvraag voor een vernieuwing van een machtiging tot verblijf als student heeft ingediend.

Op 24 januari 2023 richt het bestuur volgend schrijven aan verzoekende partij:

"(..)

De Dienst Vreemdelingenzaken overweegt om een einde te stellen aan uw verblijf in het kader van studies in België op basis van artikel 61/1/4 van de wet van 15.12.1980 om volgende redenen:

U was vorig academiejaar ingeschreven voor zowel een master in de muziek, richting orchestre als voor een postgraduaat muziek. U maakt ons enkel de resultaten over van het postgraduaat waar u 6 van de 60 studiepunten behaalde en bovendien maar aan 1 examen deelnam.

Indien u enkel het postgraduaat volgde behaalde u eigenlijk te weinig studiepunten om in aanmerking te komen voor een verdere verlenging van uw A-kaart, gezien u dan uw diploma niet behaalde van de master die u al sinds het academiejaar 2019-2020 aan het volgen bent. Waarom nam u maar aan 1 examen deel?

De Minister of zijn gemachtigde kan, na een beslissing te hebben genomen met toepassing van artikel 61/1/4 van de wet, in voorkomend geval, aan de student het bevel geven om het grondgebied te verlaten. Echter, vooraleer tot dit besluit over te gaan wordt u de mogelijkheid geboden om gehoord te worden en belangrijke elementen mee te delen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Indien u en/of uw gezinsleden die u vervoegen over elementen beschikken waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier, kan u de bewijzen van deze elementen voorleggen.

Bijgevolg wordt u een termijn van 15 dagen geboden te rekenen vanaf de dag van de verzending van deze brief om deze elementen kenbaar te maken en het behoud van de machtiging tot verblijf in België te verdedigen.

Eventuele bewijsstukken moeten schriftelijk worden verstuurd naar Bureau Lang verblijf (lv.opvolging@ibz.fgov.be) met in het onderwerp: "hoorrecht + FAMILIENAAM, voornaam en onze referentie (OV-nummer)" of kunnen via het gemeentebestuur worden overgemaakt.

(..)"

Op 30 januari 2023 wordt de verzoekende partij op de hoogte gesteld van voormeld schrijven. Diezelfde dag maakt de verzoekende partij volgende documenten over:

-diploma Master en musique: composition, behaald op 7 september 2020

-schrijven van verzoekende partij met titel "Explanation" waarin zij uitlegt waarom zij niet deelnam aan haar studies en een tijdslijn voorziet inzake haar studies. Zo stelt zij:

"I will explain in detail why I did not participate in conducting studies and my timeline of study arrangements over the years.

1.I got my first master degree in 2020 for Composition (included document)

2.My conducting course is a second master from 2019, but I had went back China one year from 2020-2021. So it was stop at that year.

3.2021.10 I came to Antwerp form y PhD research application, so I studied in Composition postgraduate.

4.When I came to Antwerp I continued my conducting course from 2021 to 2022. But the two professional classes are all on Tuesday, I could not go both. So I went to Mons form y conducting lessons very less.

5.2022.03 When I went to Mons for my conducting lesson I had an accident there, so I decided to stop studying there because of the heavy study and lack of energy. I stopped my conducting course and talked with director from Mons conservatory (included documents).

6.From 2022 to 2023 I am focusing my research in Antwerp.

So I also get the study funding from China, I will continue my research this year formally. For my second master of conducting, I will try the entry exam in Antwerp this year.

That's why I didn't finish my second master for conducting in Mons. »

-medisch attest van 28 maart 2022 waaruit blijkt dat verzoekende partij een auto-ongeval heeft gehad met een whiplash als gevolg en een werkonbekwaamheid tot 3 april 2022.
-Verder blijkt dat verzoekende partij een brief van een professor heeft gevoegd opgemaakt in maart 2022.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij haar studies op overdreven wijze verlengt en dat *“(e)r (...) geen relevante elementen aangevoerd (werden) die het nemen van de beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden naar aanleiding van de brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24/01/2023, waarbij betrokkene overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 de kans werd geboden te worden gehoord”*. De verwerende partij stelt daarbij nog vast dat verzoekende partij *“een medisch attest voor(legt) met een arbeidsongeschiktheid van enkele dagen (28.03 tot 03.04.2022) door de nasleep van een verkeersongeval, maar dat was niet tijdens de examenperiode; bovendien verklaart ze zelf dat ze haar masterstudie gestopt is omdat ze geen energie meer had en niet om medische redenen.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar betoog ontwikkeld in het verzoekschrift geenszins aantoonbaar dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissingen enig relevant gegeven dat van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming heeft veronachtzaamd. Uit de op 30 januari 2023 voorgelegde *“Explanation”* kan enkel blijken dat verzoekende partij vooreerst stelde dat zij in 2020 haar eerste masterdiploma behaalde, hetgeen niet betwist wordt door de verwerende partij nu dit uitdrukkelijk wordt vermeld in de eerste bestreden beslissing. Met deze verwijzing toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij nadien, na drie jaar studies, wel merkbare vooruitgang heeft geboekt in de opleidingen waarvoor zij zich nadien liet inschrijven. Verder stelt verzoekende partij zonder meer in de voorgelegde *“Explanation”* dat zij in 2020-2021 moest terugkeren naar China en daarom haar studie stopzette. Uit dergelijke niet-onderbouwde verklaring kan enkel afgeleid worden dat verzoekende partij in het academiejaar 2020-2021 haar studie zelf stopzette maar niet dat dat onvrijwillig gebeurde. Er blijkt dan ook niet dat dit een relevant element is dat de verwerende partij veronachtzaamd heeft bij de besluitvorming. Ook uit het argument dat zij minder aandacht gaf aan haar opleiding in Mons waarvoor zij zich tevens had ingeschreven omdat de lessen op dezelfde dag gegeven werden als de opleiding in Antwerpen kan niet blijken waarom dit verantwoordt dat zij op een periode van drie jaar studies in geen enkele opleiding voldoende credits behaalde. Ook dit kan derhalve niet als een relevant element beschouwd worden en verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk waarom dit wel een relevant gegeven zou zijn. Verder heeft de verwerende partij vastgesteld dat de arbeidsongeschiktheid die de verzoekende partij had opgelopen ingevolge het verkeersongeval maar enkele dagen betrof (28.03 tot 03.04.2022) die niet tijdens de examenperiode vielen en dat verzoekende partij bovendien zelf verklaarde dat zij haar masterstudie is gestopt omdat ze geen energie meer had en niet om medische redenen. Inderdaad blijkt uit de voorgelegde *“Explanation”* en het voorgelegde medisch attest dat verzoekende partij op 28 maart 2022 een verkeersongeval heeft gehad met een arbeidsongeschiktheid tot gevolg tot 3 april 2022. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit haar verhinderd heeft haar studies voort te zetten en deel te nemen aan de examens, temeer zij inderdaad in de *“Explanation”* zelf verklaarde dat zij haar studies stopzette omwille van de zwaarte van de studie en het gebrek aan energie. Met haar stelling dat zij in het jaar 2022-2023 zich focust op haar research in Antwerpen, toont verzoekende partij evenmin aan op welke wijze dit een relevant gegeven is om haar gebrek aan studievooruitgang te verantwoorden. Door voorts via de brief van een professor een overzicht te geven van haar studies en het verwachte resultaat alsook haar ambities maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze beslist werd haar verblijf niet verder te verlengen omdat zij onvoldoende studievooruitgang heeft gemaakt en er geen relevante gegevens werden aangebracht die anderszins kunnen doen besluiten.

Waar de verzoekende partij thans in het verzoekschrift nog bijkomende verklaringen geeft om haar gebrek aan studievooruitgang te verantwoorden, meer bepaald de covid-crisis en het plotse overlijden van een professor en zij ook nog stukken voegt, wijst de Raad erop dat verzoekende partij dergelijke elementen niet heeft voorgelegd aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissingen. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van haar beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane

vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij kan zich thans niet dienstig beroepen op de stukken die zij pas voor het eerst bij het verzoekschrift voegt en niet kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissingen. Dat deze stukken niet nieuw zouden zijn omdat zij “*een uitleg zijn op vorige stukken*” kan niet aangenomen worden. Zoals duidelijk blijkt uit de bespreking hoger betreffen deze elementen andere elementen dan degene die de verzoekende partij had voorgelegd voor het treffen van de bestreden beslissingen.

3.10. Waar verzoekende partij nog de schending aanvoert van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op familieleden van een Unieburger die in die hoedanigheid in België hebben verbleven. Verzoekende partij die in België verblijf heeft verkregen in de hoedanigheid van derdelander-student, maakt niet aannemelijk dat voormeld artikel op haar situatie van toepassing is.

3.11. Verzoekende partij maakt geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER